

den kommende Slægt skulde være fri for at betale, men det er den nuværende, der bør for-
 skaanes, fordi den allerede har lidt i mange Aar
 og bestandig ergaet mer og mer tilbage, har maattet
 betale svære Skatter og har lidt Tab paa
 Næring og Grundeiendomme. Sælgerne lide
 Tabet paa Bygningerne, men de, som kjøbe
 dem, kjøbe dem naturligvis for det, de under
 de nuværende Forhold ere værd og give maa-
 ste ikke en Gang det for dem. Det vilde alt-
 saa være urimeligt, om de ikke i Fremtiden
 skulde betale Noget af den Gjæld, som Byen
 nu i denne Tid stifter. Derfor beder jeg ret
 meget, at man vil stole paa, at Forstrækningen
 ikke vil være at betragte som en Gave, men
 som et Laan, og saa maa man virkelig ogsaa
 kunne indse, at Summen ikke er saa stor.
 Smidlertid har jeg nu taget Forslaget tilbage,
 da jeg indsaa, at det ikke kunde gaa igjennem.
 Den ærede Minister spurgte jo endogsaa, om
 der ikke var Mere, man ønskede; men naar man
 bliver tiltalt paa den Maade som ogsaa af
 den høitærede Formand, og Ordføreren den
 Gang siger, at man virkelig er altfor meget
 ripensist, og at der naturligvis ikke kan være
 Tale om at gaa ind paa det, man forlanger,
 og den høitærede Minister spørger, om der
 ikke er Mere, man kunde ønske, saa bliver
 man selvsølgelig hange for at sige, hvad man
 mere kunde ønske; men jeg er forlegen ved at
 svare derpaa, thi, hvis jeg sagde Nei, var det
 ikke sandt. Der er virkelig Mere, jeg kunde
 ønske og ogsaa maatte ønske, men naar man ikke
 vil indrømme det, man forlanger og endogsaa siger,
 det er et urimeligt Forlangende, naar man
 kun forlanger det Nødvendige, og jeg kunde
 føie til: det absolut Nødvendige, saa kan det
 jo ikke nytte, at man forlanger Mere, thi saa
 vilde det blive anset for endnu mere urimeligt,
 unøjsomt og ubestændent. Jeg har i den Skri-
 velse, som jeg har tilladt mig at tilstille det
 ærede Finantsudvalg, udtalt, hvad jeg mere
 ønskede, og hvad man navnlig har ønsket fra
 første Begyndelse af Kanalgravningen og an-
 modet om hos Regjeringen, at man nødvendig
 maatte have, nemlig en Muddermaskine, og
 nu har jeg i denne Skrivelse til Finantsud-
 valget hentydet til, om det ikke vilde stille
 Forslag i den Retning, at man blot maatte

faae Lov til at laane den Muddermaskine, som
 skal anskaffes til Esbjerg, til Brug ved Ribe i
 den Tid, da den ikke brugtes ved Esbjerg;
 dernæst har jeg hentydet til, at naar Regje-
 ringen, som man slet ikke tvivlede paa, vilde
 anlægge en Sluse, vilde Beboerne inddige disse
 kostbare Jorder, som man i saa mange Aar
 har arbejdet paa ved Regjeringens Hjælp at
 faae beskyttede mod Havet, men nu falder Re-
 gjeringen fra og siger, at den ikke en Gang
 vil anlægge Slusen, og det har man ganske
 sikkert stølet paa, og det er det ene Rimelige
 og Billige mod Befolkningen, der er saa høit
 beskattet, at der i det Mindste af Regjeringen
 lættes en Sluse. Det er altsaa ikke alene for
 Indseilingens Skyld, men navnlig for de kost-
 bare Jorders Skyld; det er den sidste Rest
 af Slesvigs fede Maass, som Danmark eier,
 og den ligger saaledes hen og bringer ikke
 Trediebelen ind af de Frugter, som den kunde
 indbringe, naar den blev inddiget fra Havet,
 uagtet Eierne af disse Jorder svare betydelig
 Afgift deraf, idet Hartkornet er sat efter den
 indre Beskaffenhed og Bonitet, som Jor-
 den bestaar af, uden Afdrag for Flodskade.
 Jeg kan ikke andet end at udtale dette i An-
 ledning af den Maade, hvorpaa den høitærede
 Minister har opfattet dette Spørgsmaal.
 Ganste vist er det af stor Vigtighed og som
 jeg kan tilføie en Nødvendighed at faae en
 saadan Sluse, der vil være fordelagtig baade
 med Hensyn til Digeræsenet og med Hensyn
 til Indseilingen til Ribe. Jeg vil nødvendig vilde
 den høitærede Minister mere Bryderi end høit
 nødvendigt, men jeg kan dog ikke undlade at
 svare paa de Afstykker vedkommende Regule-
 ringen af Ribe Aa, som den høitærede Mini-
 ster gjorde mig den Ære at overrække mig
 ved Sagens 2den Behandling og som jeg ikke
 den Gang kunde svare paa. Disse Afstykker
 indeholde Erklæringer fra daværende Justits-
 raad, Vandbygningsinspektør Carlsen, en Selv-
 retfærdiggjørelse ikke alene fra ham men ogsaa
 fra Regjeringen, hvorved Vedkommende fritjen-
 des for at være skyldige i det, man tillægges
 dem, og dernæst findes der Erklæringer baade
 fra Ribe Kommunalbestyrelse og fra Havne-
 kommissionen. At den høitærede Minister be-
 tragter disse Afstykker som et meget kraftigt